

2,700 Kr. ere komne til Anvendelse, de 300 ere altsaa blevne liggende i Statskassen. Jeg antager, det er af samme Grund, nemlig at Husmændene ikke selv faa Lov til at administrere de Penge, der fra Rigsdagens Side bevilges dem.

Nu sagde den ærede Landbrugsminister, at der har ikke foreligget nogen Klage fra Husmændenes Side. Jeg tror neppe, det forholder sig rigtigt. Der er blandt Husmændene megen Misfornøjelse med dette Forhold, og som Eksempel herpaa skal jeg nævne for den ærede Landbrugsminister, at 35 navngivne Husmænd for nylig have indvarslet til et Møde for midtjydske Husmænd i Aarhus, hvor Planen var at søge dannet en Forening for Husmænd i Midtjylland; og her ser jeg, at der er udsendt Telegram om, at Mødet har været afholdt. Gaar, og at Foreningen er bleven dannet. Dette er et Skridt henimod det, som Husmændene ønske, at administrere de Penge selv som ydes her fra Lovgivningsmagtens Side. Det forekommer mig at være Vidnesbyrd om, at man er misfornøjet med at staa under Landboforeningernes Formynderskab. Jeg vil derfor haabe, at de Bestræbelser, der gøres for at Husmændene selv maa faa Lov til at administrere deres egne Penge, maa blive støttet fra alle Sider, det hele taget vil jeg haabe, at dette Forhold maa blive gjort til Genstand for Undersøgelse i Finansudvalget. Det kunde være interessant at faa at vide, hvor mange Husmænd der i Eks. sidder i Landboforeningernes Bestyrelser, det kunde ogsaa være interessant at faa oplyst, hvilke Beløb de forskellige Landboforeninger give til de Formaal, hvortil vi bevilge Penge til Fordel for Husmændene, for naar Forholdet er saaledes, som i Eks. Here Medlemmer have omtalt i disse Dage, at der er Landboforeninger, der ingenting give til disse Formaal, og at som Følge deraf de Husmænd, der bo i de Kredse, ikke kunne faa noget af disse Penge, saa forekommer det mig, at vi ere inde paa en helt forkert Vej, og at der bør gøres en Forandring paa dette Punkt, og jeg vil som saet haabe, at det kommende Finansudvalg vil tage denne Sag op til grundig Undersøgelse, og jeg vil haabe, at den Løjterede Landbrugsminister vil bistaa Finansudvalget med at skaffe de Oplysninger til Vej, som ere nødvendige til denne Sags Bedømmelse.

Den ærede Landbrugsminister udtalte om mig, at min Opgave var at sætte Skel, at jeg gik ud paa, at ville skille Husmændene fra Gaardmændene — det var vel

nærmest det, han tænkte paa. Jeg vil sige, det er en fuldstændig Misforstaaelse fra den ærede Landbrugsministers Side. Det er ikke Socialdemokratiets Opgave at sætte Skel, at grave Kløfter, tværtimod, det er vor Opgave at nedrive Skellene, at udjævne Kløfterne, som findes mellem de forskellige Samfundsklassen, at afskaffe Privilegierne og indføre social Frihed og Lighed mellem Befolkningens forskellige Klasser. Vi gaa ikke i mindste Maade ud paa at sætte Skel, men den Tale, som den ærede Landbrugsminister holdt over for mig, er akkurat den samme Tale, som Høne i sin Tid holdt over for de gamle Bondevenner, over for saadanne Mænd som J. A. Hansen og Balthazar Christensen, den Gang, de søgte at vække Bøndernes Standsfølelse; saa sagde man til dem: I ville sætte Skel, I ville skille de store og de smaa Bønder fra hinanden, og deres Interesser mente man dog være saa nøje sammenknyttede, at her maatte der ikke sættes Skel. Det samme synes jeg gentager sig her, naar den ærede Landbrugsminister fremsætter en saadan Paastand over for mig. Nej, det jeg har ønsket i denne Sag, er at vække Standsfølelsen hos vor Husmandsstand, at lære den at forstaa, at den ikke skal finde sig i at have andre til Formyndere og Administratører af Penge, som gives netop til Formaal, som skulle komme dem og deres Stand alene til gode. Men netop det, at vække Standsfølelsen hos en Klasse af Mennesker, forekommer mig at være noget godt, noget gavnligt, og det bidrager i Virkeligheden til at fremme denne Stands Interesser.

Der er jo fra næsten alle Sider blevet talt om, at der skal indføres Sparsommelighed, at den ny Statskik særlig skulde lægge an paa, at nu skulle vi alle spare; men det er mærkeligt nok, at hvor mange der end har raabt paa Sparsommelighed, er det meget faa, der have været i Stand til at paavise et eneste Punkt, hvor der kunde spares noget af Betydning. Den ærede Finansminister sang for, og mange Medlemmer have bagefter kvædet den samme Vise, men med det samme sørgelige Resultat, at man i Reglen ikke har været i Stand til at paavise noget Sted, hvor der kunde indføres en Sparsommelighed, der i Virkeligheden havde nogen Betydning, naar Talen er om at forbedre vor finansielle Stilling.

Saa udtalte den ærede Finansminister, at selv om vi ikke kunde spare, maatte vi dog nu alle være enige om at komme til en Standsning i Udgifterne, og at vi skulle